

Arrest

**nr. 336 636 van 26 november 2025
in de zaak RvV X / XI**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 3 maart 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. HOEFNAGELS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat E. MASSIN verschijnt voor de verzoekende partij. Verwerende partij is niet verschenen, noch vertegenwoordigd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, van Georgische nationaliteit, dient een verzoek om internationale bescherming in op 21 oktober 2024.

Op 24 december 2024 wordt verzoekster gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), bijgestaan door een tolk die het Georgisch machtig is en in het bijzijn van haar advocaat.

Op 28 januari 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Georgische nationaliteit en etniciteit te bezitten en moslim te zijn. U bent geboren op [...] 1994 in Adjara in Khulo tot uw studies aan de universiteit. Nadien heeft u altijd in Tbilisi gewoond. U behaalde een bachelor journalistiek en een diploma internationale relaties. U werkte als journalist bij Imedi TV. U komt uit een dorp waar vrouwenbesnijdenis vaak voorkwam. Uw moeder kon echter verhinderen dat u werd besneden. In 2014 huwde u met R.K. In datzelfde jaar raakte u zwanger van uw dochter, B.T. (DVZ [...]). Toen u zeven maanden zwanger was, werd u het slachtoffer van huiselijk geweld. U kon 's nachts wegvlugten naar uw ouders en besloot om een einde te maken aan uw relatie met R.K. Nadien bleef R.K. u echter achtervolgen, stalken en bedreigen. Hij dwong u ook om een seksuele relatie met hem te onderhouden. Ook uw familieleden werden door hem lastiggevallen en beledigd.

In 2017 had u moeite met het betalen van uw huur, waardoor u noodgedwongen besloot om terug in te trekken bij R.K. Na anderhalve maand, op 24 november 2017 vond er opnieuw een incident plaats waarbij R.K. fysiek agressief was jegens u. Uw vader nam u bij de hand en jullie wouden vertrekken, maar R.K. liet u niet vertrekken met jullie dochter. Daarom belden jullie de politie. R.K. werd gearresteerd, u kreeg medische verzorging en de zaak werd onderzocht. R.K. kreeg een gevangenisstraf van 2.5 jaar. Ook terwijl hij in de gevangenis zat, werd u telefonisch bedreigd door hem. U bracht de wijkagent hiervan op de hoogte, maar hij zei dat hij niets meer kon doen.

U bent officieel gescheiden van R.K. sinds 2017 of 2019.

Eind 2019 kwam R.K. vrij. Opnieuw maakten u en uw familieleden dezelfde cyclus van problemen met hem mee. Op 13 oktober 2022 werd u zelf op uw werkplaats gevraagd om het werk neer te leggen omdat u zo vaak afwezig was door uw situatie met R.K. R.K. stelde ook een procedure in om de achternaam van uw dochter te veranderen. Er was ook een moment waarop R.K. u en uw dochter trachtte omver te rijden. Hij sloeg tevens een man in elkaar nadat hij met u een date had gehad. In 2022 kwam R.K. 's nachts met een mes en een vuurwapen naar uw huis. Hij viel u en uw vader fysiek aan nadat uw dochter weigerde om met hem mee te gaan. Opnieuw kwam de politie ter plaatse en kreeg hij een gevangenisstraf van 2.5 jaar nadat u klacht indiende tegen hem. Wederom werd u ook tijdens zijn detentieperiode lastiggevallen door hem. Uw vader werd ook door onbekende mensen gebeld met de vraag waarom hij naar de politie was gestapt met u.

Op 7 juni 2024 werd R.K. opnieuw uit de gevangenis vrijgelaten. Ook nadien werd u nog lastiggevallen door hem.

U verliet Georgië rond 18 oktober 2024 en kwam op 20 oktober 2024 aan in België, waar u op 21 oktober 2024 een verzoek om internationale bescherming indiende. U kon het land verlaten omdat de rechter u daar toestemming voor gaf in een rechterlijke procedure omwille van de eerdere feiten gepleegd door uw ex-man.

Ook na uw aankomst in België werd u nog telefonisch bedreigd door uw ex-man. De laatste keer was op 24 november 2024. Momenteel loopt er nog een gerechtelijke procedure in Georgië met het oog op het ontnemen van de ouderlijke rechten van uw ex-man. Aangezien hij steeds nalaat te verschijnen, is er echter nog geen uitspraak.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw paspoort (origineel); uw rijbewijs (origineel); het arrest van 3 juni 2024 (origineel); een uitlegnota van uw advocaten over de procedures tegen uw ex-man (origineel); het paspoort van uw dochter (origineel); de geboorteakte van uw dochter (origineel) en een attest van naamsverandering van uw dochter (origineel).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Alhoewel u immers aan de start van het persoonlijk onderhoud zei dat u zich niet goed voelde door de stressvolle situatie waarin u en uw dochter zich bevinden, verklaarde u zich goed genoeg te voelen om het persoonlijk onderhoud te voeren en gaf u ook aan geen medicatie te hebben ingenomen (NPO, p. 2-3). Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest gedood te worden door uw ex-man indien u zou moeten terugkeren naar Georgië omdat hij eerder ook al verbaal en fysiek agressief was jegens u en uw gezinsleden (NPO, p. 6).

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Wat betreft uw verklaringen dat u vreest gedood te worden door uw ex-man bij terugkeer naar Georgië (NPO, p. 6) dient eerst en vooral te worden beklemtoond dat het CGVS niet in twijfel trekt dat u het slachtoffer was van huiselijk geweld en dat u ook na uw scheiding nog werd lastiggevallen en bedreigd door hem. Het CGVS trekt ook niet in twijfel dat uw ex-man hier tot tweemaal toe voor werd veroordeeld. U maakt echter niet aannemelijk dat u niet zou kunnen rekenen op bescherming van de Georgische autoriteiten.

Uit de COI waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **COI Focus Georgië – Algemene situatie** van 11 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_georgie_algemene_situatie_20231211.pdf), blijkt dat er sinds de ondertekening van het Verdrag van Istanbul in 2014 en de goedkeuring ervan in 2017 meerdere wijzigingen werden doorgevoerd van de Georgische strafwet en verschillende actieplannen werden gelanceerd om geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld te bestrijden en slachtoffers te beschermen. Daarnaast werd in 2018 binnen het Georgische ministerie van Binnenlandse Zaken het Human Rights Protection and Investigation Quality Monitoring Department opgericht. Dit departement is verantwoordelijk voor het monitoren van onderzoek naar onder meer huiselijk geweld en geweld tegen vrouwen (inclusief seksueel geweld) en ziet erop toe dat het onderzoek in dergelijke zaken efficiënt verloopt en er een tijdige reactie is. Dit departement organiseert tevens opleidingen en vaardigt richtlijnen uit voor politieagenten, onderzoekers en procureurs om beter te reageren op situaties van huiselijk en gendergerelateerd geweld.

De Strafwet beschouwt huiselijk geweld, zowel fysiek geweld als systematisch psychologisch geweld, als een afzonderlijk misdrijf en bevat tal van verzwarende omstandigheden waardoor daders van huiselijk geweld strenger bestraft kunnen worden. De Georgische wet inzake geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld voorziet tijdelijke beschermingsmaatregelen voor slachtoffers van huiselijk geweld in de vorm van opvang voor slachtoffers en een contactverbod en elektronisch toezicht voor daders. Een inbreuk op een contactverbod wordt sinds 2018 vanaf de eerste overtreding gezien als een misdrijf.

In samenwerking met ngo's heeft de regering een noodlijn die 24 uur op 24 uur operatief is. Er bestaat ook een telefoonapplicatie via dewelke slachtoffers van huiselijk of andere vormen van geweld via een tekstbericht de hulpdiensten kunnen verwittigen. Sinds 2018 is er een vragenlijst voor politieagenten om het risico in geval van huiselijk geweld beter te kunnen inschatten, al wordt deze niet altijd even zorgvuldig ingevuld en is de verdere afhandeling vaak ineffectief. Enkele grote politiekantoren hebben ook advocaten ter beschikking die zijn opgeleid om slachtoffers (overlevenden) en getuigen van huiselijk geweld bij te staan tijdens de gerechtelijke procedure. Nog sinds 2018 zijn gespecialiseerde openbare aanklagers en onderzoekers verantwoordelijk om dergelijke zaken te behandelen.

Zowel de overheid als ngo's beheren opvangtehuizen met een beperkt aantal plaatsen voor vrouwen en hun minderjarige kinderen in vijf van de tien regio's in Georgië. Vrouwen en ook mannen kunnen hier terecht op voorwaarde dat ze aangifte hebben gedaan van het geweld waarvan ze slachtoffer werden. Over het algemeen zijn zij die gebruik hebben gemaakt van vluchthuizen hierover tevreden. De ondersteuning en begeleiding van slachtoffers van huiselijk geweld na het verlaten van een vluchthuis blijven evenwel een pijnpunt, net als de coördinatie tussen de verschillende actoren die slachtoffers van huiselijk geweld en geweld tegen vrouwen detecteren, opvolgen of begeleiden.

Steeds meer mensen dienen een klacht in wanneer zij het slachtoffer zijn van huiselijk geweld, mede dankzij het verhoogde aantal beschermingsmaatregelen voor slachtoffers en de toegenomen bekendheid rond wettelijke oplossingen voor situaties van huiselijk geweld. De reactie van de ordediensten op situaties van huiselijk geweld is eveneens aanzienlijk verbeterd, al blijft daadwerkelijke bescherming van slachtoffers tegen secundaire victimisatie en herhaaldelijk geweld problematisch net als de informatieverlening en ongevoeligheid van de betrokken overheidsactoren en de selectieve aanpak wanneer invloedrijke personen de geweldplegers zijn. Ook wat betreft de behandeling van zaken van seksueel geweld is er nog heel wat ruimte voor verbetering. Tot slot vinden slachtoffers van geweld die extra kwetsbaar zijn, bijvoorbeeld etnische minderheden, laaggeschoolden en vrouwen op het platteland, ondanks informatiecampagnes van de overheid vaak nog steeds niet de weg naar dienstverlening en beschermingsmechanismen.

Hoewel de reactie van de Georgische autoriteiten ten aanzien van slachtoffers van huiselijk geweld zeker nog bepaalde tekortkomingen vertoont, blijkt uit de beschikbare informatie bijgevolg niet dat de Georgische

autoriteiten in het algemeen onwillig of onmachtig zijn om bescherming te verlenen aan slachtoffers van huiselijk geweld. Er kan dan ook redelijkerwijze van u verwacht worden dat u aantoont dat bescherming in uw persoonlijke geval niet beschikbaar is. U slaagt hier echter niet in.

Nadat u voor het eerst het slachtoffer werd van huiselijk geweld vanwege uw ex-man, kwam de politie ter plaatse. U werd voordien echter door een met R.K. bevriende politieagent bedreigd dat u niet mocht vertellen wat er daadwerkelijk was gebeurd en uit schrik heeft u dit ook niet gedaan (NPO, p. 7). Hieruit kan vanzelfsprekend niet worden geconcludeerd dat de politie u niet zou geholpen hebben indien u hen wel in vertrouwen had genomen en wel had gedeeld wat u was overkomen. Sterker nog, toen uw ex-man in 2017 fysiek geweld pleegde jegens u, kwam de politie ter plaatse en na een proces werd R.K. veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2.5 jaar. U werd ook gevraagd om te bevestigen dat de Georgische overheid bescherming bood aan u na dit incident en u deed dit ook (NPO, p. 8). Ook nadat uw ex-man in 2022 fysiek geweld pleegde jegens zowel u als u vader, kwam de politie ter plaatse. Nadat u en uw vader klacht indienden, werd uw ex-man opnieuw veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2.5 jaar (NPO, p. 9 & 13). U zei zelf dat uw ex-man in beide gevallen de maximumstraf had gekregen omwille van de verzwarende omstandigheid dat uw dochter bij beide incidenten was betrokken (NPO, p. 9). Hieruit blijkt duidelijk dat de Georgische overheid allesbehalve onwillig was om u en uw familie bescherming te bieden en juridische stappen te ondernemen jegens uw ex-man.

U werd gevraagd of u de bedreigingen die u ontving tijdens de detentieperiodes van uw ex-man ergens aankaartte. U verklaarde dat u de wijkagent hiervan op de hoogte bracht met het oog op strafverlening van uw ex-man, doch dat hij u meedeelde dat uw ex-man reeds in de gevangenis zat en de politie niets meer kon doen voor u dan dat (NPO, p. 8). Het feit dat de politie geen nieuwe strafzaak begon tegen uw man terwijl hij effectief nog altijd op de gevangenis zat voor de feiten die hij had gepleegd betekent echter nog niet dat de politie u geen bescherming wou bieden. Verder heeft ook u ook geen inspanningen geleverd om het gevangenisbestuur te contacteren in het kader van de telefonische bedreigingen die u ontving van R.K. en heeft u de situatie ook niet aangekaart bij de rechtbank of bij een instantie los van de overheid (NPO, p. 8).

Verder kreeg u expliciet de toestemming van de rechtbank om uw dochter mee te nemen naar België en verhinderden de ouderlijke rechten van R.K. op die manier dus niet dat u uw dochter kon meenemen (NPO, p. 10). Verder heeft u ook een procedure gestart bij de rechtbank om de ouderlijke rechten van R.K. te ontnemen en in dit verband kan u op veel steun rekenen van deskundigen om uw standpunt te ondersteunen. De enige reden dat hieromtrent nog geen uitspraak werd gedaan is omdat R.K. telkens nalaat te verschijnen in de rechtbank (NPO, p. 4 & 10-11).

U werd gevraagd of u hebt geprobeerd om bescherming te zoeken vanwege de Georgische overheid in de periode na de laatste vrijlating van R.K. en voor uw vertrek uit Georgië. U zei dat u dit niet hebt gedaan omdat één van de rechters in uw zaak u aanraadde om te vluchten (NPO, p. 11). Van een verzoeker om internationale bescherming kan echter verwacht worden dat zij eerst alle nationale rechtsmiddelen zou uitputten vooraleer de ingrijpende beslissing te maken om het land van herkomst te verlaten. U werd erop gewezen dat de mogelijkheid om een contactverbod te verkrijgen bestaat en u werd gevraagd of u dit heeft proberen te verkrijgen ten opzichte van uw ex-man. U zei dat u telkens zag dat de politie een document gaven aan R.K. bij zijn arrestaties, maar dat u niet wist of het om een contactverbod ging of niet. U werd dan gevraagd of u beroep hebt gedaan op organisaties of mogelijkheden die bestaan voor slachtoffers van huiselijk geweld. U antwoordde op heel algemene wijze dat dergelijke organisatie net zoals de politie niet in staat zijn om reële bescherming te bieden (NPO, p. 11-12). U werd gevraagd hoe u dit zo zeker wist terwijl u nooit contact hebt opgenomen met zo'n organisaties, waarop u antwoordde dat u dit wel hebt gedaan, maar dat zij u lieten weten dat ze u enkel konden helpen met een gratis advocaat, doch dat ze geen oplossing konden bieden voor zowel u als uw kind (NPO, p. 12). U werd er dan op gewezen dat er andere mogelijkheden bestaan in Georgië zoals bovenstaande informatie duidelijk aantoont. U werd het voorbeeld gegeven van vluchthuizen voor slachtoffers van huiselijk geweld. U antwoordde dat dergelijke centra slechts een tijdelijke oplossing behelzen en dat het moeilijk is om een plekje te bemachtigen daar (NPO, p. 12). Uit deze verklaringen kan niet alleen worden vastgesteld dat u onvoldoende inspanningen hebt geleverd om daadwerkelijk bescherming – los van de veroordelingen van uw ex-man – te verkrijgen in Georgië, doch hiermee maakte u ook allesbehalve aannemelijk dat u niet op bescherming zou kunnen rekenen indien u zou moeten terugkeren naar Georgië. U werd dan ook gevraagd of u dacht dat u net zoals in het verleden geholpen zou worden door de Georgische autoriteiten indien u zou moeten terugkeren naar Georgië en uw ex-man opnieuw fysiek agressief is jegens u. U antwoordde dat u negen jaar lang het slachtoffer was van zijn geweld en gedrag en dat de overheid u en uw kind jarenlang niet konden beschermen (NPO, p. 12). Zoals hierboven reeds gesteld, toont het feit dat de autoriteiten uw ex-man tot tweemaal toe in de gevangenis opsloten voor 2.5 jaar juist wel aan dat ze voldoende maatregelen namen om u te beschermen. Er dient immers gewezen te worden op het feit dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een

resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Volledigheidshalve kan ook nog worden opgemerkt dat uw stelling dat uw dochter het risico loopt op vrouwenbesnijdenis bij terugkeer naar Georgië omdat ze daar de gepaste leeftijd voor heeft (NPO, p. 7) evenmin een internationaal beschermingsstatuut in België kan rechtvaardigen. Enerzijds heeft u dit namelijk niet vermeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en heeft u dit ook niet vermeld als asielmotief toen u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS expliciet werd gevraagd wat u vreesde bij terugkeer naar Georgië. U werd ook gevraagd of er los van de vrees voor uw ex-man nog andere redenen waren om niet terug te keren naar Georgië en toen heeft u de potentiële besnijdenis van uw dochter ook niet vermeld. U zei stellig dat het probleem met uw ex-man het enige probleem is dat u heeft in Georgië (NPO, p. 6). Anderzijds betreft het hier ook een louter hypothetische vrees. U zei zelf dat alhoewel uw geboortedorp erom gekend staat dat vrouwenbesnijdenis er vaak voorkomt, uw moeder altijd heeft kunnen vermijden dat uzelf werd besneden, terwijl u daar wel jarenlang woonde tot u naar de universiteit begon te gaan (NPO, p. 4-5). Los van het feit dat uw dochter nog altijd jong genoeg is om volgens uw religie besneden te worden (NPO, p. 6), zijn er verder ook geen enkele indicaties dat ze effectief het risico hierop loopt. Tenslotte weerhoudt niets u ervan om bij terugkeer naar Georgië op een andere plek te gaan wonen dan uw geboorteregio. U heeft namelijk altijd in Tbilisi gewoond sinds uw studies aan de universiteit (NPO, p. 5).

De documenten die u heeft neergelegd vermogen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet te veranderen. Uw paspoort, uw rijbewijs, het paspoort van uw dochter en haar geboorteakte staven jullie identiteit en familieband en deze elementen staan niet ter discussie. Hetzelfde geldt wat betreft het attest van naamsverandering van uw dochter. Over het arrest van 3 juni 2024 en de juridische uitleg van uw advocaten werd infra reeds vermeld dat het CGVS de procedures tegen uw ex-man niet ontkracht.

U bent er dan ook niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u in Georgië een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster een schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), de artikelen 3 en 13 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel. Tevens meent zij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Verzoekster benadrukt dat de commissaris-generaal haar problemen van huiselijk geweld en de veroordelingen van haar ex-man niet in twijfel trekt maar van mening is dat zij en haar dochter beroep kunnen doen op de bescherming van de Georgische autoriteiten. Verzoekster betwist dit ten stelligste. Ze verwijst naar de COI Focus „Georgië. Algemene situatie”, van 24 februari 2022 en naar een rapport van het VN-Mensenrechtencomité van juli 2022 en stelt dat er in Georgië nog steeds veel corruptie is bij de rechterlijke en uitvoerende macht. Verder houdt ze een theoretisch betoog over de samenwerkingsplicht. Vervolgens gaat verzoekster in op de concrete motieven van de bestreden beslissing.

In een eerste middelonderdeel geeft verzoekster een opsomming van de door haar ondergane feiten van huiselijk geweld door haar ex-man en de aan hem opgelegde gevangenisstraffen en verwijst naar het arrest nr. 2/24051-23 van 3 juni 2024 waarbij de ouderlijke rechten van haar ex-man werden beperkt en aan verzoekster de toestemming werd gegeven om een paspoort te bekomen voor haar dochter en om samen met haar naar Europa/België te reizen. Verzoekster stelt dat deze gerechtelijke beslissing een expliciete juridische erkenning vormt van het onvermogen van de Georgische autoriteiten om haar veiligheid en die van haar dochter te garanderen. Het toont aan dat zelfs met een wettelijk kader voor bescherming tegen huiselijk geweld, de Georgische staat niet in staat is om recidive te voorkomen. Dit arrest bevestigt volgens

verzoekster het feit dat de Georgische justitie zelf erkent dat het land verlaten de enige veilige oplossing voor hen was.

In een tweede middelonderdeel stelt verzoekster dat haar ex-man, ondanks de twee gerechtelijke veroordelingen en gevangenisstraffen van in totaal vijf jaar, nog steeds een reëel en aanhoudend risico vormt voor haar veiligheid en die van haar dochter. Ze verwijst naar zijn moordpoging in 2022 die zijn criminele intenties bevestigt en naar de voortdurende bedreigingen na zijn vrijlating in juni 2024. Noch de gevangenisstraffen, noch de gerechtelijke maatregelen zijn voldoende geweest om recidive te voorkomen en om haar en haar dochter effectief te beschermen. Verder wijst ze ook op het gevaar voor haar dochter. Ook zij was slachtoffer van huiselijk geweld door haar vader. Opnieuw verwijst verzoekster naar het arrest van 3 juni 2024 dat volgens haar aantoont dat de rechter zelf erkent dat de aanwezigheid van het kind in Georgië in de nabijheid van haar vader een onaanvaardbaar gevaar zou vormen voor haar veiligheid en welzijn. Ze besluit dat dit arrest de gerechtelijke erkenning is van het gevaar voor haar en haar dochter en de wettelijke grond vormt voor internationale bescherming. Een terugkeer naar Georgië zouden verzoekster en haar dochter onmiddellijk blootstellen aan een groot risico op herhaling van geweld, met ernstige gevolgen voor hun fysieke en psychologische integriteit.

In een derde middelonderdeel stelt verzoekster een flagrante tegenstrijdigheid vast tussen het arrest van 3 juni 2024 en de bewering van het CGVS dat de Georgische autoriteiten in staat zijn om bescherming te waarborgen. Verzoekster wijst op de recidive van haar ex-man ondanks zijn twee eerdere veroordelingen, de inefficiëntie van de beschermingsmaatregelen, het gebrek aan actie van de autoriteiten tegen de herhaalde bedreigingen en de procedurele complexiteit die de effectieve ontneming van de ouderlijke rechten van de vader belemmert. Ze besluit hieruit dat er geen doeltreffende bescherming voor haar en haar dochter kan worden gegarandeerd en dat het arrest van 3 juni 2024 een door de rechtbank expliciete erkenning vormt van het falen van de Georgische autoriteiten om bescherming te bieden.

In een vierde middelonderdeel gaat verzoekster in op haar kwetsbaar profiel. Naast het huiselijk geweld en de voortdurende doodsb bedreigingen van haar ex-man wordt verzoekster geconfronteerd met een situatie van extreme sociale kwetsbaarheid in Georgië waar zij, als alleenstaande moeder, noch over een familiaal of gemeenschappelijk ondersteuningsnetwerk, noch over voldoende economische middelen beschikt om haar veiligheid en die van haar dochter te garanderen. Zij kan niet rekenen op enige familiale steun. De sociale context in Georgië is vijandig tegenover vrouwen in haar situatie. Ze loopt als alleenstaande moeder het risico te worden gestigmatiseerd en gediscrimineerd op de arbeidsmarkt en in het dagelijks leven. De economische situatie van verzoekster was een bepalende factor in haar onvermogen om te ontsnappen aan huiselijk geweld. Na haar scheiding probeerde ze in haar eigen levensonderhoud en die van haar dochter te voorzien. Echter, geconfronteerd met ernstige financiële moeilijkheden, was zij in 2017 gedwongen om terug te keren naar het huis van haar ex-man, wat leidde tot nieuw huiselijk geweld. Hulpstructuren zijn volgens verzoekster onvoldoende of niet effectief. Verzoekster wijst op haar lange en moeizame professionele integratie. Ze moest vier jaar wachten voor ze een stabiele baan vond, wat volgens haar aantoont hoe sociaaleconomische obstakels haar autonomie en vermogen om haar eigen bescherming te garanderen beperken. Ze besluit dat er geen enkele haalbare optie is om veilig te leven in Georgië.

In een vijfde middelonderdeel gaat verzoekster in op het hoger belang van het kind bij de beoordeling van het gevaar voor haar dochter bij terugkeer naar Georgië. Enerzijds wijst verzoekster op het risico op vrouwelijke genitale verminking voor haar dochter, een praktijk die nog steeds in bepaalde gemeenschappen in Georgië wordt toegepast en waartegen geen doeltreffende bescherming mogelijk is. Anderzijds wijst verzoekster op het voortdurend gevaar voor haar dochter dat uitgaat van haar vader, een gewelddadige, drugsverslaafde en onverantwoordelijke man die haar leven al meerdere keren in gevaar heeft gebracht en tegen wie zij evenmin doeltreffende bescherming zal krijgen. Een terugkeer van verzoeksters dochter naar Georgië zou een schending van de fundamentele rechten van het kind betekenen.

Verzoekster vraagt in hoofddorde om de bestreden beslissing te hervormen en haar de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en, in uiterst ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

Verzoekster voegt geen nieuwe stavingstukken toe ter ondersteuning van haar verzoekschrift.

3. Aanvullende nota's

3.1. Op 17 mei 2025 maakt verzoekster, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over met de Franse vertalingen van een aantal reeds door haar neergelegde documenten, met name de vertalingen van de beslissing tot goedkeuring van de naamsverandering van haar dochter, het attest van naamsverandering en de aangepaste geboorteakte van haar dochter.

3.2. Op 21 mei 2025 maakt de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over waarin gerefereerd wordt aan het volgende rapport (met verwijzing naar weblink): COI Focus, “Georgië. Algemene situatie” van 12 februari 2025.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om ‘een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie’ te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van herkomst en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., punten 64-70).

4.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante

informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling van de zaak

5.1. In de mate verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en dus ook van de Raad in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

5.2. Met betrekking tot artikel 13 van het EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel behelst, stelt de Raad vast dat verzoekster niet aantoonde op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Verzoekster beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

5.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, is voldaan. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

5.4. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekster de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in haar hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

5.5. Verzoekster vreest bij een terugkeer naar Georgië gedood te worden door haar ex-man omdat hij haar en haar dochter in het verleden al meermaals verbaal en fysiek agressief heeft bedreigd. Daarnaast werpt verzoekster op dat haar dochter bij terugkeer naar Georgië het risico op vrouwenbesnijdenis loopt. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het gestelde in het feitenrelaas van de bestreden beslissing, dat door verzoekster niet wordt betwist.

5.6. De commissaris-generaal oordeelt dat verzoekster het niet aannemelijk maakt dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van

ernstige schade loopt zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De bestreden beslissing is gebaseerd op volgende gronden:

(i) Wat betreft verzoeksters vrees om gedood te worden door haar ex-man bij terugkeer naar Georgië, wordt in de bestreden beslissing niet getwijfeld aan het feit dat verzoekster het slachtoffer is van huiselijk geweld, dat zij ook na haar scheiding werd lastiggevallen en bedreigd door haar ex-man en dat hij voor deze feiten tweemaal werd veroordeeld. Er wordt echter besloten, op basis van de beschikbare landeninformatie en op basis van de reeds verleende bescherming in Georgië, dat verzoekster het niet aannemelijk maakt dat zij en haar dochter, bij terugkeer naar Georgië, niet (opnieuw) zouden kunnen rekenen op de bescherming van de Georgische autoriteiten;

(ii) Wat betreft verzoeksters vrees voor een potentiële vrouwenbesnijdenis bij haar dochter bij terugkeer naar Georgië, wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat de ernst van deze vrees wordt ondermijnd omdat verzoekster deze vrees totaal onvermeld laat bij de Dienst Vreemdelingenzaken alsook tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS toen expliciet werd gevraagd wat zij vreesde bij terugkeer naar Georgië en of er, los van haar vrees voor haar ex-man, nog andere redenen waren om niet terug te keren naar Georgië. Daarnaast wordt deze vrees als een louter hypothetische vrees beschouwd vermits er geen concrete indicaties zijn dat verzoeksters dochter effectief het risico op vrouwenbesnijdenis loopt. Tenslotte wordt er in de bestreden beslissing gewezen op de mogelijkheid voor verzoekster om bij terugkeer naar Georgië op een andere plek te gaan wonen dan haar geboorteregio;

(iii) De door verzoekster neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet veranderen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten.

5.7. Wat betreft verzoeksters vrees om gedood te worden door haar ex-man bij terugkeer naar Georgië:

5.7.1. Vooreerst benadrukt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat het huiselijk geweld en verzoeksters vrees voor haar ex-man geenszins worden betwist. Dit blijkt afdoende uit verzoeksters verklaringen en uit de door haar neergelegde documenten. De Raad twijfelt er niet aan dat verzoekster huiselijk geweld vanwege haar ex-man onderging en dat zij hem vreest.

5.7.2. Verder is de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, van oordeel dat verzoekster het echter niet aannemelijk maakt dat zij geen beroep kon doen – of bij een (eventuele) herhaling van deze problemen bij terugkeer naar Georgië zou kunnen doen – op de hulp en/of de bescherming van de Georgische autoriteiten.

In dit verband dient erop te worden gewezen dat van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat deze eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land en dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien de verzoeker om internationale bescherming geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de verzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens het reëel risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds.

Luidens artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van deze wet in het algemeen geboden wanneer de staat of partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de staat of een aanzienlijk deel van het grondgebied beheersen, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

De Raad stelt vast dat uit de *“COI Focus Georgië – Algemene situatie”* van 11 december 2023 waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen en uit de recente *“COI Focus Georgië – Algemene situatie”* van 12 februari 2025 waarnaar in de aanvullende nota van de commissaris-generaal wordt verwezen, blijkt dat er in Georgië redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Uit voormelde informatie blijkt immers dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de Public Defender, die bevoegd is om

(beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van Legal Aid Service voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo's, waaronder GYLA, Human Rights Center en Rights Georgia, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in highprofilezaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de Public Defender en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven.

Wat betreft huiselijk geweld blijkt uit voormelde informatie dat er sinds de ondertekening van het Verdrag van Istanbul in 2014 en de goedkeuring ervan in 2017 meerdere wijzigingen werden doorgevoerd van de Georgische strafwet en verschillende actieplannen werden gelanceerd om geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld te bestrijden en slachtoffers te beschermen. Daarnaast werd in 2018 binnen het Georgische ministerie van Binnenlandse Zaken het Human Rights Protection and Investigation Quality Monitoring Department opgericht. Dit departement is verantwoordelijk voor het monitoren van onderzoek naar onder meer huiselijk geweld en geweld tegen vrouwen (inclusief seksueel geweld) en ziet erop toe dat het onderzoek in dergelijke zaken efficiënt verloopt en er een tijdige reactie is. Dit departement organiseert tevens opleidingen en vaardigt richtlijnen uit voor politieagenten, onderzoekers en procureurs om beter te reageren op situaties van huiselijk en gendergerelateerd geweld.

De Georgische strafwet beschouwt huiselijk geweld, zowel fysiek geweld als systematisch psychologisch geweld, als een afzonderlijk misdrijf en bevat tal van verzwarende omstandigheden waardoor daders van huiselijk geweld strenger bestraft kunnen worden. De Georgische wet inzake geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld voorziet tijdelijke beschermingsmaatregelen voor slachtoffers van huiselijk geweld in de vorm van opvang voor slachtoffers en een contactverbod en elektronisch toezicht voor daders. Een inbreuk op een contactverbod wordt sinds 2018 vanaf de eerste overtreding gezien als een misdrijf.

In samenwerking met ngo's heeft de regering een noodlijn die 24 uur op 24 uur operatief is. Er bestaat ook een telefoonapplicatie via dewelke slachtoffers van huiselijk of andere vormen van geweld via een tekstbericht de hulpdiensten kunnen verwittigen. Sinds 2018 is er een vragenlijst voor politieagenten om het risico in geval van huiselijk geweld beter te kunnen inschatten, al wordt deze niet altijd even zorgvuldig ingevuld en is de verdere afhandeling vaak ineffectief. Enkele grote politiekantoren hebben ook advocaten ter beschikking die zijn opgeleid om slachtoffers (overlevenden) en getuigen van huiselijk geweld bij te staan tijdens de gerechtelijke procedure. Nog sinds 2018 zijn gespecialiseerde openbare aanklagers en onderzoekers verantwoordelijk om dergelijke zaken te behandelen.

Zowel de overheid als ngo's beheren opvangtehuizen met een beperkt aantal plaatsen voor vrouwen en hun minderjarige kinderen in vijf van de tien regio's in Georgië. Vrouwen en ook mannen kunnen hier terecht op voorwaarde dat ze aangifte hebben gedaan van het geweld waarvan ze slachtoffer werden. Over het algemeen zijn zij die gebruik hebben gemaakt van vluchthuizen hierover tevreden. De ondersteuning en begeleiding van slachtoffers van huiselijk geweld na het verlaten van een vluchthuis blijven evenwel een pijnpunt, net als de coördinatie tussen de verschillende actoren die slachtoffers van huiselijk geweld en geweld tegen vrouwen detecteren, opvolgen of begeleiden.

Steeds meer mensen dienen een klacht in wanneer zij het slachtoffer zijn van huiselijk geweld, mede dankzij het verhoogde aantal beschermingsmaatregelen voor slachtoffers en de toegenomen bekendheid rond wettelijke oplossingen voor situaties van huiselijk geweld. De reactie van de ordediensten op situaties van huiselijk geweld is eveneens aanzienlijk verbeterd, al blijft daadwerkelijke bescherming van slachtoffers tegen secundaire victimisatie en herhaaldelijk geweld problematisch net als de informatieverlening en ongevoeligheid van de betrokken overheidsactoren en de selectieve aanpak wanneer invloedrijke personen de geweldplegers zijn. Ook wat betreft de behandeling van zaken van seksueel geweld is er nog heel wat ruimte voor verbetering. Tot slot vinden slachtoffers van geweld die extra kwetsbaar zijn, bijvoorbeeld etnische minderheden, laaggeschoolden en vrouwen op het platteland, ondanks informatiecampagnes van de overheid vaak nog steeds niet de weg naar dienstverlening en beschermingsmechanismen.

Hoewel de reactie van de Georgische autoriteiten ten aanzien van slachtoffers van huiselijk geweld zeker nog bepaalde tekortkomingen vertoont, blijkt uit de beschikbare informatie bijgevolg niet dat de Georgische autoriteiten in het algemeen onwillig of onmachtig zijn om bescherming te verlenen aan slachtoffers van huiselijk geweld.

5.7.3. Verzoekster dient bijgevolg in concreto aan te tonen dat het haar in Georgië aan nationale bescherming ontbeert, alwaar zij evenwel in gebreke blijft. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gemotiveerd dat verzoekster het niet aannemelijk maakt dat zij niet kan rekenen op de bescherming van de Georgische autoriteiten:

“Nadat u voor het eerst het slachtoffer werd van huiselijk geweld vanwege uw ex-man, kwam de politie ter plaatse. U werd voordien echter door een met R.K. bevriende politieagent bedreigd dat u niet mocht vertellen wat er daadwerkelijk was gebeurd en uit schrik heeft u dit ook niet gedaan (NPO, p. 7). Hieruit kan vanzelfsprekend niet worden geconcludeerd dat de politie u niet zou geholpen hebben indien u hen wel in vertrouwen had genomen en wel had gedeeld wat u was overkomen. Sterker nog, toen uw ex-man in 2017 fysiek geweld pleegde jegens u, kwam de politie ter plaatse en na een proces werd R.K. veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2.5 jaar. U werd ook gevraagd om te bevestigen dat de Georgische overheid bescherming bood aan u na dit incident en u deed dit ook (NPO, p. 8). Ook nadat uw ex-man in 2022 fysiek geweld pleegde jegens zowel u als u vader, kwam de politie ter plaatse. Nadat u en uw vader klacht indienden, werd uw ex-man opnieuw veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2.5 jaar (NPO, p. 9 & 13). U zei zelf dat uw ex-man in beide gevallen de maximumstraf had gekregen omwille van de verzwarende omstandigheid dat uw dochter bij beide incidenten was betrokken (NPO, p. 9). Hieruit blijkt duidelijk dat de Georgische overheid allesbehalve onwillig was om u en uw familie bescherming te bieden en juridische stappen te ondernemen jegens uw ex-man.

U werd gevraagd of u de bedreigingen die u ontving tijdens de detentieperiodes van uw ex-man ergens aankaartte. U verklaarde dat u de wijkagent hiervan op de hoogte bracht met het oog op strafverlening van uw ex-man, doch dat hij u meedeelde dat uw ex-man reeds in de gevangenis zat en de politie niets meer kon doen voor u dan dat (NPO, p. 8). Het feit dat de politie geen nieuwe strafzaak begon tegen uw man terwijl hij effectief nog altijd op de gevangenis zat voor de feiten die hij had gepleegd betekent echter nog niet dat de politie u geen bescherming wou bieden. Verder heeft ook u ook geen inspanningen geleverd om het gevangenisbestuur te contacteren in het kader van de telefonische bedreigingen die u ontving van R.K. en heeft u de situatie ook niet aangekaart bij de rechtbank of bij een instantie los van de overheid (NPO, p. 8). Verder kreeg u expliciet de toestemming van de rechtbank om uw dochter mee te nemen naar België en verhinderden de ouderlijke rechten van R.K. op die manier dus niet dat u uw dochter kon meenemen (NPO, p. 10). Verder heeft u ook een procedure gestart bij de rechtbank om de ouderlijke rechten van R.K. te ontnemen en in dit verband kan u op veel steun rekenen van deskundigen om uw standpunt te ondersteunen. De enige reden dat hieromtrent nog geen uitspraak werd gedaan is omdat R.K. telkens nalaat te verschijnen in de rechtbank (NPO, p. 4 & 10-11).

U werd gevraagd of u hebt geprobeerd om bescherming te zoeken vanwege de Georgische overheid in de periode na de laatste vrijlating van R.K. en voor uw vertrek uit Georgië. U zei dat u dit niet hebt gedaan omdat één van de rechters in uw zaak u aanraadde om te vluchten (NPO, p. 11). Van een verzoeker om internationale bescherming kan echter verwacht worden dat zij eerst alle nationale rechtsmiddelen zou uitputten vooraleer de ingrijpende beslissing te maken om het land van herkomst te verlaten. U werd erop gewezen dat de mogelijkheid om een contactverbod te verkrijgen bestaat en u werd gevraagd of u dit heeft proberen te verkrijgen ten opzichte van uw ex-man. U zei dat u telkens zag dat de politie een document gaven aan R.K. bij zijn arrestaties, maar dat u niet wist of het om een contactverbod ging of niet. U werd dan gevraagd of u beroep hebt gedaan op organisaties of mogelijkheden die bestaan voor slachtoffers van huiselijk geweld. U antwoordde op heel algemene wijze dat dergelijke organisatie net zoals de politie niet in staat zijn om reële bescherming te bieden (NPO, p. 11-12). U werd gevraagd hoe u dit zo zeker wist terwijl u nooit contact hebt opgenomen met zo'n organisaties, waarop u antwoordde dat u dit wel hebt gedaan, maar dat zij u lieten weten dat ze u enkel konden helpen met een gratis advocaat, doch dat ze geen oplossing konden bieden voor zowel u als uw kind (NPO, p. 12). U werd er dan op gewezen dat er andere mogelijkheden bestaan in Georgië zoals bovenstaande informatie duidelijk aantoont. U werd het voorbeeld gegeven van vluchthuizen voor slachtoffers van huiselijk geweld. U antwoordde dat dergelijke centra slechts een tijdelijke oplossing behelzen en dat het moeilijk is om een plekje te bemachtigen daar (NPO, p. 12). Uit deze verklaringen kan niet alleen worden vastgesteld dat u onvoldoende inspanningen hebt geleverd om daadwerkelijk bescherming – los van de veroordelingen van uw ex-man – te verkrijgen in Georgië, doch hiermee maakte u ook allesbehalve aannemelijk dat u niet op bescherming zou kunnen rekenen indien u zou moeten terugkeren naar Georgië. U werd dan ook gevraagd of u dacht dat u net zoals in het verleden geholpen zou worden door de Georgische autoriteiten indien u zou moeten terugkeren naar Georgië en uw ex-man opnieuw fysiek agressief is jegens u. U antwoordde dat u negen jaar lang het slachtoffer was van zijn geweld en gedrag en dat de overheid u en uw kind jarenlang niet konden beschermen (NPO, p. 12). Zoals hierboven reeds gesteld, toont het feit dat de autoriteiten uw ex-man tot tweemaal toe in de gevangenis opsloten voor 2.5 jaar juist wel aan dat ze voldoende maatregelen namen om u te beschermen. Er dient immers gewezen te worden op het feit dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk

moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.”

Verzoekster slaagt er in haar verzoekschrift geenszins in afbreuk te doen aan het voorgaande.

5.7.4. Waar verzoekster - onder verwijzing naar de COI Focus, “Georgië. Algemene situatie”, van 24 februari 2022 en naar een rapport van het VN-Mensenrechtencomité van juli 2022 - stelt dat er in Georgië nog steeds veel corruptie is bij de rechterlijke en uitvoerende macht, merkt de Raad op dat deze informatie dezelfde is of in lijn ligt met de informatie waarop voormelde analyse is gebaseerd en waarin niet wordt betwist dat er nog ruimte voor verbetering is en er nog pijnpunten blijven wat betreft vervolging van huiselijk geweld, doch evenwel niet gesproken wordt van een systematisch falen of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming tegen huiselijk geweld in Georgië, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal afwezig zou zijn in dit geval.

5.7.5. De Raad kan verzoekster geenszins volgen waar zij stelt dat het arrest nr. 2/24051-23 van 3 juni 2024 de expliciete juridische erkenning vormt van het onvermogen van de Georgische autoriteiten om aan verzoekster en haar dochter daadwerkelijke bescherming tegen huiselijk geweld te garanderen. In dit arrest wordt volgens verzoekster door de rechtbank erkend dat het vertrek van verzoekster en haar dochter “*de enige mogelijkheid is om hun veiligheid te garanderen*” en wordt om die reden toestemming tot “*definitief vertrek*” naar België verleend. Verzoekster wijst op het uitzonderlijk karakter van deze maatregel tot het aanbevelen van een ballingschap “*als enige haalbare oplossing om de veiligheid van een moeder en kind te garanderen*”. Verzoekster geeft een lezing aan dit arrest die door de Raad niet wordt gevolgd. In dit arrest buigt de rechtbank zich over twee vorderingen, enerzijds de vordering van verzoekster inzake het verzoek tot beperking van het ouderlijk vertegenwoordigingsrecht van R.K. (verzoeksters ex-man en vader van haar dochter), meer bepaald het verzoek om, zonder toestemming van de vader, een paspoort voor haar dochter te bekomen en om samen met haar naar het buitenland/België te mogen reizen en, anderzijds, de tegenvordering van R.K. inzake het verzoek tot vaststelling van regels voor de omgang met het minderjarige kind. Na alle betrokken partijen te hebben gehoord en rekening houdend met het hoger belang van het kind, de verschillende belangen van de betrokken partijen en de specifieke individuele omstandigheden van de zaak heeft de rechtbank een voorlopige maatregel uitgevaardigd met betrekking tot de beperking van het ouderlijk vertegenwoordigingsrecht van R.K., in het bijzonder voor wat betreft het verkrijgen van een paspoort voor de minderjarige en het geven van toestemming om haar tijdelijk naar het buitenland mee te nemen. In tegenstelling tot wat verzoekster poneert in haar verzoekschrift blijkt dat verzoekster beroep kon doen op haar nationale autoriteiten. Er kan geenszins een tegenstrijdigheid worden vastgesteld tussen dit arrest en de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekster, gelet op de beschikbare landeninformatie en de reeds verleende bescherming in Georgië, het niet aannemelijk maakt dat zij en haar dochter, bij terugkeer naar Georgië, niet (opnieuw) zouden kunnen rekenen op de bescherming van de Georgische autoriteiten.

5.7.6. Waar verzoekster wijst op de recidive van haar ex-man ondanks zijn twee eerdere veroordelingen, de inefficiëntie van de beschermingsmaatregelen, het gebrek aan actie van de autoriteiten tegenover de herhaalde bedreigingen, de procedurele complexiteit die de ontneming van de ouderlijke rechten van de vader belemmert en meent dat hierdoor geenszins kan worden gesteld dat zij beroep kan doen op bescherming van de Georgische autoriteiten, herhaalt de Raad nog eens dat de beschermingsinitiatieven die de nationale autoriteiten ondernemen daadwerkelijk en redelijk moeten zijn maar ze hoeven én kunnen echter niet absoluut zijn. Het is immers niet redelijk te verwachten dat de bescherming door de nationale autoriteiten van hun onderdanen totaal en onafgebroken is en de overheid absolute bescherming biedt tegen elk feit begaan door derden.

Verzoekster toont derhalve niet aan dat het haar aan nationale bescherming ontbreekt. Er liggen voorts geen overtuigende individuele omstandigheden voor die aannemelijk maken dat zij bij terugkeer naar Georgië niet (opnieuw) beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Georgische autoriteiten of dat deze overheidsbescherming niet toegankelijk zou zijn.

5.7.7. Verzoekster verwijst naar haar kwetsbaar profiel als alleenstaande gescheiden moeder en naar haar situatie van extreme sociale kwetsbaarheid in Georgië waar zij noch over een familiaal of gemeenschappelijk ondersteuningsnetwerk, noch over voldoende economische middelen beschikt om haar veiligheid en die van haar dochter te garanderen. Ze vreest als alleenstaande moeder gestigmatiseerd en gediscrimineerd te worden op de arbeidsmarkt en in het dagelijks leven. Ze meent dat hulpstructuren in Georgië niet afdoende zijn en wijst tenslotte ook op haar lange en moeizame professionele integratie waarbij ze vier jaar moest wachten voordat ze een stabiele job vond. De Raad merkt op dat deze problemen van louter socio-economische aard zijn. Deze problematiek is niet afdoende en bereikt niet het vereiste minimumniveau van ernst om als een daad van vervolging of als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of

bestrafing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt. Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat zij bij terugkeer naar Georgië op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Bovendien maakt verzoekster het niet aannemelijk dat er geen werkopportunities zouden zijn voor haar bij een terugkeer naar Georgië. Verzoekster studeerde in Tbilisi en behaalde een bachelor journalistiek en een diploma internationale relaties (CGVS, NPO p. 4). Ze heeft tot oktober 2022 voor lmedi tv gewerkt (CGVS, NPO p. 5). Uit niets blijkt dat zij bij terugkeer naar Georgië niet opnieuw werk zou vinden. In de maanden voor haar vertrek uit Georgië woonde verzoekster met haar dochter bij haar ouders. Haar broer en zus kwamen soms op bezoek. Haar ouders en broer wonen momenteel nog steeds in Tbilisi (CGVS, NPO, p. 5). Hieruit blijkt dat verzoekster wel over een familiaal netwerk beschikt. Haar bewering dat ze als alleenstaande moeder gestigmatiseerd en gediscrimineerd zal worden op de arbeidsmarkt en in het dagelijks leven is een louter blote bewering die zij niet hard maakt. Samenvattend, kan niet worden aangenomen dat verzoekster bij terugkeer naar Georgië in een menssonwaardige situatie zou terechtkomen als gevolg van een intentioneel en opzettelijk menselijk handelen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

5.8. Wat betreft verzoeksters vrees voor een potentiële vrouwenbesnijdenis bij haar dochter bij terugkeer naar Georgië, treedt de Raad de commissaris-generaal bij inzake volgende pertinente overwegingen hieromtrent:

“Volledigheidshalve kan ook nog worden opgemerkt dat uw stelling dat uw dochter het risico loopt op vrouwenbesnijdenis bij terugkeer naar Georgië omdat ze daar de gepaste leeftijd voor heeft (NPO, p. 7) evenmin een internationaal beschermingsstatuut in België kan rechtvaardigen. Enerzijds heeft u dit namelijk niet vermeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en heeft u dit ook niet vermeld als asielmotief toen u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS expliciet werd gevraagd wat u vreesde bij terugkeer naar Georgië. U werd ook gevraagd of er los van de vrees voor uw ex-man nog andere redenen waren om niet terug te keren naar Georgië en toen heeft u de potentiële besnijdenis van uw dochter ook niet vermeld. U zei stellig dat het probleem met uw ex-man het enige probleem is dat u heeft in Georgië (NPO, p. 6). Anderzijds betreft het hier ook een louter hypothetische vrees. U zei zelf dat alhoewel uw geboortedorp erom gekend staat dat vrouwenbesnijdenis er vaak voorkomt, uw moeder altijd heeft kunnen vermijden dat uzelf werd besneden, terwijl u daar wel jarenlang woonde tot u naar de universiteit begon te gaan (NPO, p. 4-5). Los van het feit dat uw dochter nog altijd jong genoeg is om volgens uw religie besneden te worden (NPO, p. 6), zijn er verder ook geen enkele indicaties dat ze effectief het risico hierop loopt. Tenslotte weerhoudt niets u ervan om bij terugkeer naar Georgië op een andere plek te gaan wonen dan uw geboorteregio. U heeft namelijk altijd in Tbilisi gewoond sinds uw studies aan de universiteit (NPO, p. 5).”

Verzoekster slaagt er niet in om met concrete valabele argumenten bovenstaande motivering te weerleggen of te ontkrachten. In het verzoekschrift voert zij volgend verweer: *“Hoewel vrouwelijke genitale verminking geen wijdverbreide praktijk is in Georgië, bestaat deze nog steeds in bepaalde gemeenschappen, met name in de regio's Kachetië en Adzjarië, waar het nog steeds clandestien wordt uitgevoerd. Meerdere rapporten van NGO's en internationale organisaties hebben de voortdurende aanwezigheid van deze praktijk in Georgië gedocumenteerd, ondanks het wettelijke verbod. De Georgische autoriteiten hebben geen doeltreffende mechanismen ingevoerd om deze praktijk volledig uit te roeien, en onderzoeken naar gemelde gevallen blijven zeldzaam en weinig doeltreffend. Familiale en gemeenschapsdruk spelen een cruciale rol bij het opleggen van deze praktijk, en het is essentieel om te benadrukken dat de vader van Mevrouw B.T. nog steeds zijn ouderlijke rechten behoudt. Dit betekent dat hij zijn dochter aan deze praktijk zou kunnen onderwerpen zonder dat de moeder daar juridisch tegenin kan gaan.*

Zelfs als de verzoekster deze praktijk afwijst, zou het feit dat Mevrouw B.T. wordt teruggestuurd naar Georgië het risico aanzienlijk vergroten dat zij eraan wordt blootgesteld, tegen de wil van haar moeder in. Het risico op vrouwelijke genitale verminking moet worden geanalyseerd in het licht van de internationale verplichtingen inzake de bescherming van kinderrechten, met name die welke voortvloeien uit de VN-Conventie inzake de Rechten van het Kind (CRC) en de richtlijnen van het Bureau van de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties (UNHCR), die erkennen dat het risico op VGV een legitieme grond is voor de toekenning van internationale bescherming.”

Verzoekster beperkt zich tot een algemeen betoog over een mogelijk potentieel risico voor vrouwenbesnijdenis voor haar dochter. Ze brengt echter geen concrete elementen aan tegen de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal dat het een louter hypothetische vrees is, dat er geen concrete indicaties zijn dat verzoeksters dochter effectief het risico op vrouwenbesnijdenis loopt en dat verzoekster de mogelijkheid heeft om samen met haar dochter op een andere plek dan haar geboorteregio te gaan wonen. Tot slot maakt verzoekster ook niet aannemelijk dat zij, indien er concrete indicaties zouden zijn dat verzoeksters dochter effectief het risico op vrouwenbesnijdenis zou lopen, geen enkel beroep zouden kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de Georgische autoriteiten, noch dat de Georgische autoriteiten onwillig dan wel onmachtig zouden zijn om hen hulp en/of bescherming te bieden.

5.9. De door verzoekster bijgebrachte documenten (administratief dossier, map documenten; vertalingen bij aanvullende nota) werpen geen ander licht op bovenstaande bevindingen. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze hieromtrent het volgende motiveert:

“De documenten die u heeft neergelegd vermogen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet te veranderen. Uw paspoort, uw rijbewijs, het paspoort van uw dochter en haar geboorteakte staven jullie identiteit en familieband en deze elementen staan niet ter discussie. Hetzelfde geldt wat betreft het attest van naamsverandering van uw dochter. Over het arrest van 3 juni 2024 en de juridische uitleg van uw advocaten werd infra reeds vermeld dat het CGVS de procedures tegen uw ex-man niet ontkracht.”

5.10. Het verweer van verzoekster is niet dienstig om de pertinente motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van de motieven blijft onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

5.11. In de mate dat verzoekster wijst op het hoger belang van het kind bij de beoordeling van het gevaar voor haar dochter bij terugkeer naar Georgië enerzijds omwille van het risico op vrouwenbesnijdenis en anderzijds omwille van het gevaarlijk agressief gedrag van haar vader, wijst de Raad erop dat, in het kader van een beschermingsverzoek, de afweging van het belang van het kind enkel moet worden beoordeeld binnen de voorwaarden gesteld in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit werd ook bevestigd door de Raad van State (RvS 29 mei 2013, nr. 223.630). Het recht van het kind om in aanmerking te komen voor internationale bescherming, samen met of onafhankelijk van zijn ouders, vloeit niet voort uit het kind-zijn als dusdanig, maar een kind heeft, net als ieder ander, het recht om in aanmerking te komen als hij of zij voldoet aan de insluitingscriteria. In casu blijkt uit wat voorafgaat dat verzoekster er niet in geslaagd is een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in hoofde van haar dochter aannemelijk te maken. Zij toont dan ook niet aan dat de commissaris-generaal binnen zijn wettelijke bevoegdheid geen rekening heeft gehouden met het belang van het kind. Er blijkt niet dat de commissaris-generaal door in dit geval te oordelen dat verzoekster en haar dochter niet in aanmerking komen voor de erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch bij terugkeer naar Georgië een reëel risico op het lijden van ernstige schade lopen in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, het hoger belang van het kind heeft miskend of geschaad.

5.12. Er kan in hoofde van verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

5.13. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, brengt verzoekster geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat er heden in haar land van herkomst, met name Georgië, een situatie heerst van willekeurig geweld als gevolg van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, die een ernstige bedreiging van haar leven of persoon impliceert, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch kan dit in de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier worden gelezen en evenmin beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

5.14. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.15. Waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat in voormeld artikel wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is of het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij bij terugkeer naar Georgië voor wat betreft haar problemen geen bescherming zou kunnen krijgen van de Georgische autoriteiten. Verzoekster kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

5.16. Waar verzoekster aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden, benadrukt de Raad dat dit beginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt de beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens het persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Georgisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende

gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

5.17. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien de commissaris-generaal in de motivering van de bestreden beslissing op afdoende wijze aantoont dat verzoekster het niet aannemelijk maakt dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

5.18. Evenmin is het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel geschonden daar de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat in casu niet het geval is.

5.19. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht of een manifeste appreciatiefout kan niet worden aangenomen.

5.20. Waar verzoekster ondergeschikt vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend vijftientig door:

V. HOEFNAGELS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

V. HOEFNAGELS